

Pokoj a dobro

Katolícky časopis farnosti Markušovce
Ročník 11 Číslo 4 September 2009

Božie kráľovstvo prichádza

Keď sa pokúsime porovnávať pozitívne a negatívne skúsenosti v Cirkvi, potom sa môže stať, že vyhráva prevažne nespokojnosti a sklamanie oproti skutočnostiam, ktoré nás naozaj robia šťastnými. Koľko z toho, čo tu ľudia zasiali, skutočne prináša ovocie. Je to TO, čo chcel Ježiš a kvôli čomu prišiel? Ježiš nechce slepú vieru. Aby presvedčil ľudí, nepoužíva teologické pojmy, ale pripomína udalosti zo života. Tie ukazujú, aké zákony platia v Božom kráľovstve. Podobenstvo o rozsievачovi bolo vzaté zo skúseností roľníkov. Hovorí o príchode Božieho kráľovstva. Prichádza tak, že sa rozsieva semeno slova. To slovo potrebuje ohlasovateľa – rozsievачa. To je úloha tých, ktorých Ježiš povolal a posielal rozsievať. V dejinách Cirkvi vidíme - či ide o mesto alebo dedinu - množstvo kňazov, ktorí sa vystrieda-

li pri Kristovom slove a ono prinieslo a prináša úrodu. Tak je to aj u nás. Markušovce v Roku kňazov dostali nových kňazov. Nový farár a nový kaplán. Nové veci, zmeny, zvykanie si... Je to určité znamenie. Pre mňa je to milé v tom, že po siedmich kaplánskych rokoch a keď sa dožívam kristových rokov, je mi zverená farnosť sv. Michala v Markušovciach. Je tu určitá paralela so sv. Michalom, lebo moje prvé pôsobisko ako kaplána bola farnosť sv. Michala v Liesku. Človek žasne, ako nás Boh vedie životom. Stretávame množstvo ľudí, množstvo príbehov, nechávame sa poučiť, naplníme sa spomienkami a stávame sa ohlasovateľmi. Málo veriacich sa stretne iba s jedným kňazom. Ak ich poznáme viac, nevyhneme sa tomu, aby sme ich nehodnotili. Na jednom sa nám páči štýl kázni, iný má

vzťah k deťom, k mládeži, k starším, iný vie zorganizovať opravu kostola či fary. Tak ako vidíme pozitíva, vidíme i chyby. A pri tých sa dokážeme pozastaviť častejšie. Ak robí chybu jeden, ktovie, či tak nerobia všetci. Je naozaj ťažké správne hodnotiť. Cieľom Roku kňazov je pomôcť nám všetkým. V prvom rade kňazom, aby boli skutočnými kňazmi Ježiša a ak nimi sú, aby vydržali do konca. Má nám pomôcť modliť sa za kňazov, namiesto ich hodnotenia, porovnávaní alebo kritizovania. Podobenstvo o rozsievачovi hovorí: Božie kráľovstvo nenastane až na konci dejín, ale prichádza už v rozsievaní a objavuje sa tu aj so všetkými ťažkosťami. Ale preto, že je Božím dielom, bude skutočne prinášať bohatú úrodu.

*Ondrej Švančara, správca farnosti
Snímka: Peter Lazor*

**Farár z Arsu,
kto si?**

*R. Neupauer
čítaj str. 3-4*

**Vítaziť nad
sebou samým**

*M. Hodnická
čítaj str. 5*

O priateľstve

*L. Bušovská
čítaj str. 8*

Milí čitatelia!

Je to už takmer tých povestných prvých sto dní, čo k nám prišli noví kňazi. Obe strany sme si začali zvykať, pretože sa udiala kompletná výmena. Zdá sa však, že sme sa už pomaličky navzájom „okukali“ a tušíme, ktorým smerom sa bude farnosť uberať. Tešíme sa na príjemné zmeny a dúfame, že si budeme navzájom ústretoví. Takisto sa vám prvýkrát na tomto mieste prihovára náš pán farár a taktiež svoje myšlienky v rozhovore prezentuje náš pán kaplán.

V súvislosti so zmenami stála naša redakcia pred rozhodnutím, či budeme pokračovať vo vydávaní nášho spoločného časopisu. Po prehodnotení a zvážení všetkých plusov a mínusov sme dospeli k záveru, že sa pokúsime pokračovať. Viacero faktorov vplýva na to, aby mohol časopis vychádzať. Ochota redaktorov a prispievateľov. Tá zostala. Ústretovosť a podpora miestnych kňazov. Aj toto sa potvrdilo. Pochopenie zo strany rozdávajúcich, hlavne ministrov, tiež. Ostáva už len otázka financií. Ani túto oblasť neobchádza finančná kríza a vyčleniť prostriedky na toto dielko je dosť náročné. Pristúpiť k opatreniu, aby sa časopis predával, však nedáva zmysel. Preto sa obraciam na všetkých čitateľov s prosbou o pochopenie a pomoc. Ak je to možné z vašej strany a chceli by ste prispieť na vydávanie časopisu, tak nás veľmi váš príspevok poteší a povzbudí k ďalšej činnosti. Inak by sa len kvôli tomu muselo ukončiť jedno – myslím si, že pekné obdobie v našej farnosti. Asi sme si za ostatné obdobie zvykli, že časopis príde ako si automaticky do poštovej schránky. No nie je to až také automatické. Veríme, že tieto riadky čítate s pochopením a celá redakcia vopred ďakuje všetkým úprimným darcom.

*Za redakčnú radu praje
požehnané jesenné dni
Monika Hodnická*

zdravotnícke okienko

Cukrovka 2. typu a novinky v liečbe cukrovky

V príspevku by som sa rada venovala niektorým novinkám v liečbe cukrovky a taktiež cukrovke 2. typu.

Cukrovka 2. typu alebo tzv. starčeká cukrovka, sa zjavuje predovšetkým v staršom veku a vzniká na podklade necitlivosti buniek na inzulín tzv. inzulínorezistencie. U detí je vzácna. Môžeme ju však nájsť u detí s vrodenými dedičnými diabetickými syndrómami (MODY diabetes), ale aj u obéznych detí. Na rozdiel od cukrovky 1. typu sa lieči tabletovou formou – perorálnymi antidiabetikami. Inzulínovú rezistenciu zistíme z krvi a tabletami sa ju snažíme ovplyvniť tak, aby boli hladiny glykémie čo najviac vyrovnané. Príznaky nie sú také varovné ako u cukrovky 1. typu, môžeme ich však ľahko prehliadnúť a v súčasnosti zachytávame tento typ ochorenia až v pokročilých štádiách.

A čo je nového v liečbe cukrovky? Okrem stále novších a novších perorálnych antidiabetík je to predovšetkým neustále zlepšovanie starostlivosti o diabetikov 1. typu. Chcela by som sa zmieniť o liečbe inzulínovou pumpou. Ide o toho času najideálnejší spôsob podávania inzulínu pumpou, ktorá sa svojím vzhľadom podobá mobilnému telefónu. Inzulín sa podáva vo vopred nastavených dávkach kontinuálne a podkožne cez kateter a ihlu, umiestnenú do oblasti podbruška, stehna alebo zadočku. Okrem bazálnych dávok inzulínu sa nastavujú aj tzv. Bolusové dávky inzulínu, ktoré aplikujeme pred plánovaným jedlom 6x denne. Mladý diabetik si pumpu dokáže sám kontrolovať a dopĺňať inzulín spolu s prepichom ihly. V súčasnosti pokračuje aj vylepšovanie technológií inzulínových pump, ktoré dokážu vykonávať rôzne prepočty dávok inzulínu v závislosti od fyzickej záťaže či aktuálnej hladiny glykémie. Niektoré typy glukometrov dokážu dialkovo ovládať aj inzulínovú pumpu.

Novinkou sú aj kontinuálne glykemické senzory, ktoré monitorujú aktuálnu glykémiu. Údaje o glykémiiach z glukometrov je možné jednoducho previesť do počítača a skontrolovať liečbu diabetika.

Výskum je v súčasnosti v diabetológii okrem technológií zameraný aj na aplikačné formy inzulínu – napríklad inhalačný inzulín a transplantácia pankreatických buniek, produkujúcich inzulín.

Neoddeliteľnou súčasťou liečby je aj kúpeľná liečba, ktorá je zameraná na edukáciu, oddialenie komplikácií diabetu vo forme zlepšenia cievneho prekrvenia cukrovkou ohrozených orgánov, posilnenia kondície organizmu, eliminácie stresorov a zlepšenia telesnej i psychickej pohody diabetika. Napriek všetkým vymoženostiam vedy, techniky a pokroku je život diabetika limitovaný. Je snahou odborníkov organizovať ho tak, aby sa diabetici svojím životom čo najmenej líšili od zdravej populácie.

*Jana Virčíková,
detská lekárka*

Rok kňazov: Farár z Arsu, kto si?

Dňa 19. júna 2009 na slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho otvoril pápež Benedikt XVI. Rok kňazov. Príležitosť k tomu dalo 150. výročie úmrtia kňaza sv. Jána Mária Vianneya, patróna všetkých kňazov. On zvykol hovoriť: „Kňazstvo je láska Ježišovho Srdca.“ Preto na slávnosť Božského Srdca Ježišovho Rok kňazov začal a na tú istú slávnosť dňa 11. júna 2010 sa aj ukončí.

Kto je Ján Mária Vianney? Prečo práve on je patrónom kňazov? Nahliadnime bližšie do jeho života a nájdeme odpoveď.

Ján Mária Vianney sa narodil 8. mája 1786 v Dardilly vo veľkej obci osem kilometrov vzdalenej od mesta Lyon vo Francúzsku. Mal piatich súrodencov, s ktorými vyrastal v atmosfére lásky a hlbokoj viery. K tomu ich viedli ich dobrí a zbožní rodičia Matúš a Mária rod. Belezuova. Rodičia každé svoje dieťa zasvätili Panne Márii, ktorej meno nosievalo každé ich dieťa.

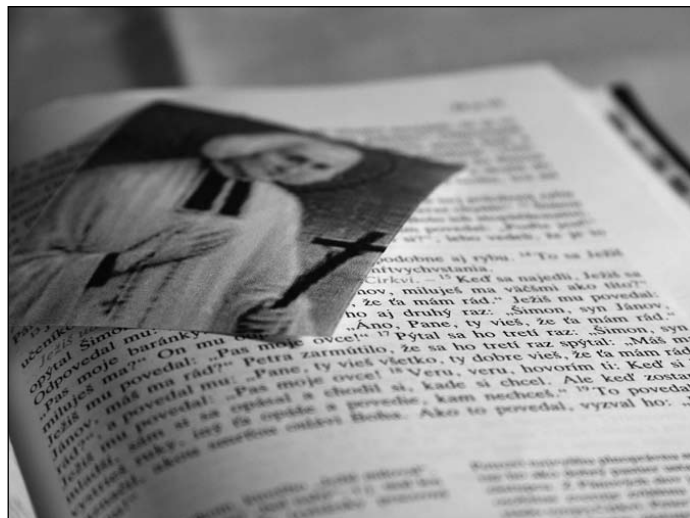
Jánova úcta k Panne Márii

Ján Mária bol ako syn sedliaka zvyknutý od detstva na chudobný, tvrdý život plný práce. Ako sedemročný pásol osly, zopár oviec a kravu, ktoré patrili rodine. Neskôr pomáhal otcovi a staršiemu bratovi pri poľných prácach. V noci spával s bratom Františkom na jednej posteli v kúte maštale. Od malička mal Ján vreľú úctu k Panne Márii. Keď mu zverili otcovské stádo, vždy nosil so sebou jej sošku. Zorganizoval aj ostatných malých pastierikov a spoločne vytvárali procesie a modlili sa. On ich napomínal, aby nekliali, aby boli poslušní. Neskôr, už ako dospelý povedal: „Svätá Panna bola mojou prvou láskou. Miloval som ju ešte prv, než som ju poznal.“ V rodine Vianneyovcov bola stále živá čnosť pohostinstva voči chudob-

ným. Im boli dvere domu stále otvorené. Pri jedle si ich posadili k rodnému stolu a neraz sa pre nich našiel aj nocľah. Túto lásku k chudobným si odniesol do svojho budúceho života farára aj Ján. Už ako chlapec vodil domov žobrákov, ktorých videl na ceste. Keď sa stal farárom pozýval chudobných na faru, rozkladal im oheň, dával im svoje košeľe, topánky, rozprával sa s nimi. Vravieval: „Sme šťastní, že k nám chudobní prichádzajú. Keby neprišli, museli by sme ich ísť hľadať.“

Túžba stať sa kňazom

Počas francúzskej revolúcie, ktorá vypukla, keď mal Ján len tri roky, sa ešte viac celá rodina utiekala k Pánu Bohu. Potajme chodili na sväté omše a v dome ukrývali kňazov. V zime v roku 1795 navštevoval súkromnú školu v dedine. V trinástich rokoch prijal prvé sväté prijímanie a v dvadsiatich sviatosť birmovania. Hneď po birmovke sa vrátil domov, aby pomáhal na gazdovstve. Túžil však stať sa kňazom. To, kedy pocítil povolanie ku kňazstvu, sa nedá presne povedať. Avšak domáce prostredie a najmä matkin vplyv bol živnou pôdou pre vznik takej túžby. Neskôr povedal: „Po Bohu za to ďakujem mojej matke.“ Matka bola nadšená, že sa jej syn chce stať kňazom, no otec ho nechcel pustiť. Nebolo peňazí na štúdium, Ján mal už priveľa rokov na také štúdium a otec ho chcel mať radšej doma na gazdovstve. Nakoniec mu to však dovolil. Ján začal chodiť do malej farsárskej školy v Écully, ktorú tam otvoril ich farár Charles Balley. Mal však veľmi slabú pamäť a veľké medzery vo vedomostiach. Najmä latinčina mu

robila veľké problémy. „Nič si nemôžem vtĺcť do tej mojej sprostej hlavy.“ Modlil sa, zapieral, chytala sa ho nechuf. Učil sa sedem rokov. V roku 1809 musel Ján Mária nečakane prerušiť svoje štúdium. Prišiel mu povolávací rozkaz. Zveril sa do rúk Prozreteľnosti a usiloval sa vo všetkých okolnostiach spoznať Božiu vôľu. Zanedlho ochorel a dva roky býval v malej dedinke v horách ako dezertér, kde učil deti a povzbudzoval ich svojim zbožným životom. Až v roku 1811 udelili amnestiu všetkým zbehom z vojska, a tak sa mohol vrátiť domov.

Vysvätený na kňaza

Mal dvadsaťšesť rokov, keď začal študovať filozofiu, no štúdium mu šlo veľmi ťažko. V roku 1813 nastúpil do seminára v Lyone, no nespravil skúšky a do vyšších ročníkov nepostúpil. Farár Balley ho doma doučoval, no ani to nepomohlo. Balley dosiahol, aby ho vyskúšali vo francúzštine. To skúšajúcich uspokojilo. Generálny vikár v Lyone Courbon vraj pri tejto príležitosti povedal: „Je mladý Vianney pobožný? Rád sa modlí ruženec? Uctieva Pannu Máriu? Potom milosť Božia urobí ostatné!“ A tak 13. augusta 1815 sa Vianneyovo sen stáva skutočnosťou a je vysvätený na kňaza.

V roku 1818 vymenovali Jána za administrátora do obce Ars-Dombes. Jána tam poslali so slovami: „Je to malá obec a niet v nej veľkej lásky k Bohu, vy ju tam zasejte!“

Nesmierna láska k ľuďom

Ars bola dedinka vzdialená 35 kilometrov od Lyonu. Mala iba 230

obyvateľov a bola povestná svojou bezbožnosťou. Kostol opustený, štyri krčmy boli otvorené takmer nonstop, chýbala úcta medzi ľuďmi, nočné zábavy, hýrenia ničili mravnosť, opilstvo prekvitalo. Fara bola pekne zariadená nábytkom grófy des Garetsovej. Keď však videl ako je spustený kostol, pomyslel si: „Kňaz je lepšie ubytovaný ako Boh.“ Z fary dal povynášať nepotrebný nábytok a vrátil ho grófke. Nechal len to, čo bolo nevyhnutné: dva stoly, skriňa, niekoľko stoličiek, hrniec a panvica, zopár tanierov a hrnčekov a veci, ktoré si priniesol (z ktorej matrac dal neskôr chudobným), knihy, bielizeň a dáždnik. Modlitba, pôst a obeta boli hlavnými prostriedkami Arského farára proti zlozvykom a nerestiam dediny. Ráno o štvrtej hodine chodieval a tri hodiny pred rannou omšou zotrúval vo vrúcnej modlitbe. Modlil sa za svojich farníkov: „Bože môj, daj, aby sa moja farnosť obrátila; som pripravený vytrpieť, čo budeš chcieť, po celý svoj život...len aby sa obrátili.“ Láska k ľuďom ho poháňala k umŕtvovaniu, pôstu a prehnámu bičovaniu. Niekoľko týždňov

spával na raždi vo vlhkej komore na prízemí, až dostal zápal očnému nervu a strašné bolesti hlavy, na ktoré trpel pätnásť rokov. Keď si uvedomil, že vlhkosť je škodlivá, premiestnil sa na povalu. Brvno používal ako vankúš. Nakoniec predsa len začal spať na posteli v hornej komore, ale matrac a všetko, čo poskytovalo pohodlie, odstránil. Aj jeho postenie bolo šokujúce. Jedol raz za deň, aj to iba kôrky chleba a dva zemiaky. V čase pôstu dva alebo tri dni nejedol vôbec nič. Osem rokov tvrdo bojoval proti zlozvykom kliatia v dedine. Dvadsaťpäť rokov mu trvalo, kým sa podarilo odstrániť hriechne tance. Raz sa stalo, že prišiel do verejnej miestnosti, tanečníkov vyhnal, hudobníkom a hostinskému zaplatil škodu. V kaplnke sv. Jána Krsťiteľa dal napísať výstižný nápis: „Jeho

hlava bola cenou za tanec.“ Výsledky jeho namáhavej práce sa dostavovali pomaly, ale isto. Zbožné duše prijímali jeho reformy a mali ho v úcte. Ale takých bolo málo. Viac bolo ta-

kých, ktorým tento farár prekážal. Na biskupský úrad písali zlomyselné listy a ponosovali sa naňho. Arcibiskup však situáciu poznal a Jána podporoval. Po čase sa začal kostol naplňovať. Ľudia prestali pracovať v nedeľu. Už nebolo počuť kliať, v rodinách zavládli kresťanské zvyky. Ján založil Dom prozreteľnosti pre dievčatá a siroty zo svojej farnosti. Použil na to svoje dedičstvo.

Charizmatický kňaz

Najvlastnejšou charizmou farára z Arsu bolo spovedanie. V roku 1832 vypukla vo Francúzsku cholera. Ľudia začali hľadať útechu u farára v Arse. To bol začiatok mnohých pútí. Z celého Francúzska do Arsu prichádzali rozliční ľudia, aby sa mohli uňho vyspovedať a dostať radu. Tridsať rokov

spovedával 15 – 17 hodín denne. Spával dve až tri hodiny denne a ostatný čas venoval modlitbe, sláveniu svätej omše, spovedaniu a katechéze. Odhaduje sa, že ročne navštívilo Ars asi stotisíc ľudí. Ľudia chceli vidieť „svätca.“ Keďže mnohí ľudia menili svoje životy, diabol nenechal Jána Vianneya na pokoji. Trápil farára hrmotom, buchotom, nedal mu spať, snažil sa ho znechutiť.

Vo svojej pokore bol Vianney presvedčený o svojej ničotnosti a dvakrát chcel dokonca z Arsu odísť, doslova ujsť. Raz sa vrátil sám a druhýkrát ho nepustili farníci, a tak slúžil ďalej. 29. júla 1859 mu prišlo zle. Spovedal a v plnom kostole vykladal katechizmus. Horko-ťažko vydržal do konca. Keď prišiel na faru, musel si ľahnúť. Horúčka ním lomcovala. Dal si zavolať svojho spovedníka, farára z Jassensu. Vyspovedal sa a viac už nehovoril, len mlčky požeňoval tých, ktorí za ním prišli, aby ho videli. Dokonca prišiel aj biskup, aby ho ešte naposledy videl. Vo štvrtok 4. augusta 1859 o druhej ráno farár z Arsu zomrel s úsmevom na perách.

Príčinou jeho smrti bola telesná vyčerpanosť. Mal vtedy sedemdesiattri rokov.

Zvesť o jeho smrti sa rýchlo rozšírila a tisíce pútnikov prichádzali, aby ho odprevadili na poslednej ceste. Podľa jeho želania bol pochovaný v Arse v lodi farského kostola. Tento kostol sa stal cieľom mnohých pútí a miestom modlitieb. V roku 1905 bol vyhlásený za blahoslaveného a v roku 1925 za svätého. Jeho telo sa zachovalo neporušené a dnes je vystavené v novej bazilike v Arse.

**Sv. Ján Mária Vianney,
oroduj za nás a za
všetkých kňazov!**

Spracoval
Róbert Neupauer

Vítazit' reálne nad sebou samým

Rozhovor s kaplánom Róbertom Neupauerom

Odísť z farnosti mesta na dedinu je určite zmena. Ako vnímate túto zmenu?

Keď som pred štyrmi rokmi dostal od Boha poslanie ísť do Spišskej Novej Vsi, priznám sa, troška som sa obával pastorácie v meste. Boli na to dva dôvody: bol som novokňaz, teda ešte som nebol v pastorácii a druhým dôvodom bolo to, že pochádzam z maličkého mestečka a nikdy som ako farník nezažil „mestskú“ pastoráciu. Po štyroch rokoch pôsobenia v SNV môžem povedať, že pastorácia v meste má aj svoje výhody a iste aj nevýhody. Medzi výhody patria viaceré možnosti, ktoré mesto ponúka a ktoré sa dajú využiť v pastorácii. Ako nevýhody vnímam napríklad to, že v meste je väčšia anonymita tak medzi veriacimi, ako aj vo vzťahu kňaz a veriaci. Je teda potrebné vynaložiť oveľa väčšie úsilie dať ľudí dokopy a spoznať ich. Ale keď sa to podarí, tak to stojí za to. Na dedine je to pastorácia osobnejšia, akási rodinnejšia. Môžem povedať, že skoro od prvých chvíľ to takto vnímam. Ako vnímam zmenu? Keďže som ako kňaz ešte nezažil pastoráciu na dedine, teším sa tejto zmene.

Už zopár týždňov pôsobíte v našej farnosti. Aké sú Vaše prvé dojmy a skúsenosti. Hlavne v konfrontácii s určitou predstavou, s ktorou ste sem išli.

Predstavu o farnosti Markušovce som mal len z počutia. To, čo sa mi dostávalo do uší pred príchodom sem, bolo predovšetkým: dobrí a srdeční ľudia, aktívna mládež a miništranti... Musím povedať, že moje prvé dojmy v konfrontácii s predstavou sú oveľa lepšie, než som očakával, čomu som veľmi rád.

Každý kňaz a kaplán zvlášť má bližšie k určitému druhu pastorácie. V ktorej oblasti vidíte mimoriadne svoj osobný prínos?

Je potrebné povedať, že kňaz je posielaný do farnosti ku všetkým. Deti, mládež, rodiny, starí, chorí... Keď sa pozrieme okolo seba, zisťujeme, že o vieru, o „udržanie Boha“ vo svojom

živote musí bojovať, nebojím sa povedať, každá kresťanská rodina. Manželom a rodinám by som chcel pomáhať v tomto boji a mládeži a deťom ukázať, že sa oplatí vieru žiť a chrániť si ju. Verím, že Boh a jeho pomoc stoja a budú stáť pri každom z nás. Ale aj starší či chorí nám v tomto všetkom môžu pomáhať svojimi skúsenosťami a hlavne modlitbami a obetami.

Pracovať s deťmi a mládežou je v súčasnej internetovej dobe dosť náročné. Hlavne preto, že ich viac zaujíma virtuálna realita ako skutočné vytváranie a pestovanie sociálnych vzťahov a komunikácie. V čom vidíte úskalia a naopak v čom pozitíva z pohľadu pôsobenia kňaza vo farnosti?

Jedným z veľkých nebezpečenstiev internetu a vôbec PC techniky ako takej je - obzvlášť pre deti a mládež - že sa uzatvárajú do svojho vlastného sveta. Myslia si, že nepotrebujú iných. Stačí im PC a nejaká hra. Žiaľ, neraz si to myslia aj dospelí. Keď rodič, aby mal pokoj od svojho dieťaťa, posadí ho k TV alebo k PC. Práca s deťmi a mládežou vo farnosti je preto dôsledkom toho náročnejšia.

Je potrebné vnútorne ich presvedčiť, že viac ako vyhrať nejakú hru a byť víťazom len virtuálne, je vítazit' reálne nad sebou samým, nad svojím indivi-

dualizmom či niekedy až egoizmom. Je potrebné učiť tak deti, ako aj mládež, že viac, než „zhovárať sa“ s niekým (niekedy úplne cudzím) celé hodiny cez chat, je navštíviť svojho suseda, spolužiaka, možno chorého kamaráta a venovať mu „len“ 20 – 30 minút zo svojho voľného času. Iste, sú aj mnohé pozitíva. Som presvedčený, že PC, TV, internet sú tiež Božími darmi pre nás. Je však potrebné ich správne využiť – aj v pastorácii. Konkrétnym príkladom dobrého využitia týchto prostriedkov je napríklad aj to, že náš časopis má aj elektronickú podobu na internetovej adrese.

Čo plánujete v najbližšom období v našej farnosti? Na čo sa môžeme tešiť?

Neplánujem sám, ale plánujeme spoločne s pánom farárom Ondrejom. Chystáme sa obnoviť sväté omše s príhovormi pre mládež a deti; deti sa budú mať možnosť stretávať v kresťanskom spoločenstve detí – eRku, chceli by sme oživiť prácu s miništrantmi, možno aj lektormi a uvidíme, čo prinesie čas. Budeme sa snažiť načúvať potrebám vás – veriacich a veríme, že s pomocou Božou budeme spolu kráčať do nášho CIELA.

*Za rozhovor ďakuje
Monika Hodnická*

Mať nádej a silu

Za víťazstvom Michala archanjela nasledovalo zvrhnutie veľkého draka, starého hada, ktorý sa volá diabol, aj s jeho anjelmi na Zem. Upútala ma posledná veta už toľkokrát počutého úryvku, ktorý sa číta u nás na odpustovej slávnosti: „Beda však zemi i moru, lebo zostúpil k vám diabol, plný zlosti, lebo vie, že má málo času.“ (Zjv 12, 12). Akýkoľvek kontakt čo i len so slovom „diabol“ vo mne vyvoláva takú zvláštnu úzkosť. Aj keď viem, že Ježiš je mojím Pánom a mojimi ochrancami anjeli z tej víťaznej strany, napriek tomu dorážajú na mňa ako iste aj na každého z vás útoky diabla – strach, úzkosť, nedôvera v seba samého, podceňovanie vlastných schopností, niekedy dokonca aj úplná strata sebavedomia, pokúšania akéhokoľvek druhu... Všetko toto nás zamestnáva a oberá o pokoj. Niekedy až do špiku kosti. Pár rokov dozadu som prežíval krásne obdobie môjho života, v ktorom som sa dennodenne nechával strhnúť Božou blízkosťou. Zbláznený do Nebeského Otca som obdivoval Jeho stvorenie. V septembrovom chladnom vánku priam cezo mňa prechádzal On. Prejsť bosými nohami po lúke, na ktorú padla večerná studená rosa, bolo nesmierne príjemné. Vďaka Bohu za tie chvíle, za to, že mi otvoril oči. Postupne sa ako každá záľúbenosť, tak aj táto

moja vytrácala. Nové povinnosti, nová zodpovednosť, tlak okolia, iné starosti, iné radosti. Akoby umlčali to nádherné. Samozrejme stále prežívam krásne chvíle, s ktorými sa rád delím. Chcem len povedať to, že čím viac útočí satan, tým bližšie sme k Bohu. V posledných dňoch som prežíval veľký strach a úzkosť ohľadom môjho zamestnania. Neistota, čo bude s nami. Myšlienky blúdili stále niekde mimo. Okrem iných mi pomohol aj môj Miško, keď ma akoby vytrhol zo zlého sna. Viackrát opakovane, keďže som nereagoval na jeho poznámku, mi povedal: „Ocko počuješ toho vtáčika? Ocko počuješ?“ Pozrel som na veľký starý agát, v korune ktorého sa belela kostolná veža a odrazu som ho počul. Spieval tak

krásne, ako len vedel. Vtom sa mi premietla moja obľúbená stať z evanjelia, na ktorú som si ale riadne dlho nespomenul. O nebeských vtákoch, čo nesejú ani nežnú a nebeský Otec ich predsa živí a o poľných laliách, ako ich odieva. Hneď mi bolo ľahšie. Samozrejme nič to nevyriešilo, ale dostal som nádej a silu ísť ďalej. Strach je diablov nástroj, a my sme tu na to, aby sme s ním bojovali. Máme veľké privilégium v našom patrónovi, pretože z Apokalypsy vieme, že anjelov v nebi je pomerne veľa a že každá miestna cirkev má svojho anjela strážcu. Teším sa, že naša miestna cirkev má práve toho, ktorý bol na čele víťazného boja proti drakovi.

Peter Lazor
Snímka: autor

Odpustová slávnosť v Lieskovanych

Pätnásť august je v mojej obci Lieskovany výnimočný. Od detstva poznám tri pomenovania pre tento deň: sviatok, odpust a kermeš. Sviatkom je pre všetkých katolíkov, nakoľko je to prikázaný sviatok v cirkevnom kalendári. Slovo odpust je jednoducho povedané: sviatok krát dva, to znamená dvojnásobný sviatok pre konkrétny chrám, nakoľko kostol v Lieskovanych je zasvätený Nanebovzatiu Panny Márie. Nuž a kermeš je skôr ľudové slovo, ktoré znamená niečo ako hody, oslavy.

Z môjho pohľadu je prežívanie tohto sviatku v našej farnosti asi v rovne prieniku všetkých troch týchto slov. Ak to tak je, je to správne.

Slová sviatkov a odpust prežívame hneď dva dni. Prvým dňom je deň, na ktorý sviatok pripadne a samozrejme slávime ho svätou omšou. Druhý deň je nedeľa, ktorá je bližšie k tomuto sviatku. Vtedy sa deň začína slávnostnou svätou omšou. Aj my, kresťania sme ľudia, ktorí svoju radosť radi dajú najavo aj navonok. Teda v duchu radosti viac vyzdobujeme kostol, pridáme oblečení

viac slávnostne, viac sa spievajú slávnostné piesne. Predpokladám, že je za tým ten správny úmysel. Ak to tak je, je to správne.

Slovo kermeš prichádza na rad po zaznení "amen". Aj Pán Ježiš povedal: „Nielen chlebom je človek živý...“, teda nielen, ale aj. A na tento "chlieb" vo forme chutnej voňavej kuracej polievky s domácimi rezancami, rezňov, šalátu, koláčov... myslí asi každý. Túto ľudskú potrebu (alebo vari slabosť?) by som tiež ospravedlnila tým, že je to na oslavu sviatku. Teda aj takto dávame najavo

vo, že tento deň je výnimočný, iný. Ak to tak je, je to správne.

Pod pojmom kermeš sa mi vybaví ešte jeden obraz, ktorý už v súčasnosti nevidím, nepočujem. Keď sa blížil tento sviatok, ľudia z obce aj z blízkeho okolia sa tešili na zábavu. Prirodzeným zakončením tohto slávnostného dňa bola spoločenská zábava. Predpokladám, že stretnutie všetkých generácií na takejto oslave, ľudí viac zblížovalo, spoznávali sa, zabavili sa. Aj to bolo čosi výnimočné, čosi čo sa nedialo bežne. Rada by som napísala: Ak to tak je, je to správne. Na veľkú škodu však už môžem len napísať: Ak to tak bolo, bolo to správne.

Magda Mrovčáková
Snímka: Peter Lazor

Odpustová slávnosť v Tepličke

Odpustová slávnosť, u nás ľudovo nazývaná kermeš, je v mojom ponímaní oslava zasvätenia chrámu v dedine a sviatok ľudí v nej žijúcich.

Kostol v Tepličke bol podľa dostupných historických dokumentov pôvodne zasvätený sv. Jurajovi. Dôkazom je pečať obce z roku 1756, na ktorej je vyobrazený sv. Juraj s bojujúcim drakom, tiež obraz sv. Juraja v kostole na ľavom bočnom pilieri a v neposlednom rade aj z rozprávania starých rodičov a pamätníkov, ktorí sviatok sv. Juraja 24. apríla slávil ako zasvätený deň ešte v päťdesiatych rokoch 20. storočia.

Dá sa iba predpokladať, že k zmene patróna kostola mohlo dôjsť pri opravách alebo prestavbách kostola buď v polovici 19. storočia (v publikácii Obec Teplička sa uvádza, že obraz Panny Márie na hlavnom oltári maľoval v roku 1853 levočský maliar Jozef Czausziga) alebo potom pri pristavbe oboch bočných lodí začiatkom 20. storočia.

V súčasnosti je kostol v Tepličke zasvätený úcte Narodenia Panny Márie, ktorý sa slávi 8. septembra.

Kermeš je príležitosťou tak, ako iné veľké sviatky, k osobnej duchovnej príprave formou sviatosti zmierenia a účasťou na slávnostnej svätej omši. Moderná doba a možno aj totalitné obdobie zničilo tradície, ktoré boli súčasťou slávnostnej kermešskej svätej omše. Procesia okolo kostola, dievčatá oblečené do slávnostných krojov vo veľkých krásnych partách, ktoré sa nosili iba na výnimočné cirkevné príležitosti. Takáto príprava na slávenie svätej omše bola samozrejším prejavom úcty k sviatku a bola súčasťou kultúrneho a duchovného života v dedine. Ku každej oslave patrí aj hostina a hostia. Kermeš je príležitosťou, kedy sa stretne pri bohato prestretom stole blízka či vzdialenejšia rodina rozídená mimo rodného domu či rodnej dediny. Kedysi ku kermešu neodmysliteľne patrila aj kermešská zábava s nefalšovanou pravou muzikou pre všetkých - starých aj mladých.

Mária Koňaková
Snímka: Ženy pred kostolom
po kermeši, rok 1965.
Archív autorky

O priateľstve

Ludia potrebujú mať okolo seba iných ľudí. Potrebujú s niekým tráviť voľný čas, podeliť sa o smiech, zdôveriť sa, ale čo je najhlavnejšie, potrebujú cítiť lásku. Láska je cesta k šťastiu. Pocit, že ste pre niekoho dôležití, že máte priateľa, ktorý vás akceptuje takého, aký ste, je nenahraditeľný. Samozrejme, človek môže mať veľa známych, kamarátov, no priateľov len niekoľko. Pretože kvalitné priateľstvo si vyžaduje dlhoročné pestovanie.

Prvým závažným problémom pri budovaní priateľstva je nedostatok času. Zaoberáme sa prívlemlí školou, športom alebo inými činnosťami a náš osobný život ide do úzadia alebo máme toľko známych, že nám nezostáva čas na budovanie skutočného priateľstva. V tom druhom prípade sa riadime radou od McGinnisa, ktorý napísal: „Priblížiť sa niekoľkým ľuďom je dôležitejšie,

ako byť natoľko obľúbený, aby vám každoročne chodilo sto vianočných dopisov.“

Druhým závažným problémom je, že ľudia sa boja byť otvorení, a tak stavajú okolo seba múr. Dávajú si pred seba masku a myslia si, že keby ju dali preč, boli by odmietnutí. Opak je pravdou. Ak sa rozhodnete byť otvorení, určite sa nájdú ľudia, ktorí vás budú mať za to radi. Tí, ktorí sa nepretvarujú, sa stávajú pre druhých prítlačivejší. Myslím, že to poznáte aj vy a neobľubujete uzavretých ľudí. G.Gilbert povedal: „ Ak si myslíš, že ten druhý je úplný a jedinečný ideál, si vedľa. Je nedokonalý - ako ty, ťažko sa s ním žije - ako s tebou, ťažko sa v ňom vyzná - ako v tebe.“ Otvoriť sa dokáže aj introvert a nemyslite si, že pre extroverta je to ľahšie. Poznám mladých ľudí, ktorí dokážu zabaviť svoje okolie vtipnými poznámkami, a tak sú vo spoločnosti veľmi obľúbení. A keď sa objavia, sú vítaní srdečnými pohľadmi. Môžem vás

však ubezpečiť, že mnohí z nich nemajú priateľov, majú známych, kamarátov, no nie priateľov. Dokážu hovoriť o hocičom, len nie o svojich pocitoch.

Cesta za priateľstvom je pre niekoho jednoduchá, iní s ňou majú zase problémy. Ak ste ten prvý prípad, tak si toto bohatstvo chráňte v srdci ako to najcennejšie. Tým, ktorí to majú ťažšie, prajem silu na prekonanie prekážok, aby si našli čas na svoje vzťahy a odvahu otvoriť sa a aby mohli prežiť to veľké šťastie - dobré a kvalitné priateľstvo.

Lýdia Bušovská

eRko

Kamarátov si môžete získať hocikde, spoznáte sa s nimi v škole či na ihrisku. Často sa vytvárajú aj skupiny ľudí so spoločnými záujmami. V Cirkvi sa tak isto vytvárajú skupiny ľudí, ktoré sa spoločne stretávajú a podnikajú spoločné aktivity. Medzi ne určite patrí aj eRko. Je to detská organizácia s celoslovenskou pôsobnosťou. Vedúci sa venujú deťom a vychovávajú z nich mladú generáciu kresťanov. Teraz vám ponúkam anketu s dievčatami, ktoré eRko navštevujú v Spišskej Novej Vsi.

ANKETA

1. Ako si sa dostala k eRku?
2. Prečo si sa rozhodla spolu s ostatnými pracovať pre eRko aj tu?
3. Čo ti to dáva osobne?
4. Aké spoločné aktivity ponúka?

1. Bolo to v lete roku 2006. Sesternica ma zavolať do tábora v obci Beňuš a ja som súhlasila. Zažila som tam okamihy, na ktoré budem spomínať snáď do konca života.

2. Rada by som v našej farnosti vytvorila detské spoločenstvo, ktoré bude

mať radosť zo života, bude sa chcieť čo najčastejšie stretávať a spozná možno aj niečo iné ako je počítač či televízia.

3. Našla som nové obzory života. Dokážem si viac vážiť, čo mi iní ponúkajú. Naučilo ma to zodpovednosti. Ale hlavne - dáva mi to pocit, že niečo plnohodnotné robím a nesedím len tak nečinne doma. Deti dokážu dať človeku neskutočnú silu.

4. Určite sú to najmä stretká, pri ktorých sa všetci viac spoznáme, nájdeme bohatstvo v tom druhom. Ale sú tu aj aktivity ako *Dobrá Novina*, *Vypni telku*, *zapni seba*, *Sviečka za nenarodené deti*, *Púť detí do Levoče*, rôzne výlety, tábory, opekačky, zábavy a všetko, čo si naplánujeme.

Anka, 17

1. V roku 2006, keď ma zavolať do tábora Joja, moja najlepšia kamarátka. Ani neviem ako a chodila som na stretko.

2. Pretože ma to baví a myslím, že deti treba aj tu nejakým podchytiť.

3. Nové zážitky, veľa nových ľudí, nové názory...

4. Stretká, akcie, kde bude veľa zábavy, tábory...

Lenka, 16

eRko – Hnutie kresťanských spoločenstiev detí,

je najväčšou detskou organizáciou na Slovensku. Pôsobí už skoro 20 rokov. Jej cieľom je formovať z detí plnohodnotné kresťanské osobnosti, ktoré budú prínosom pre našu spoločnosť, a to najmä pravidelnými stretkami, ale aj inými, jedno – či viacdňovými akciami. Medzi aktivity, na ktorých sa zúčastňujú farnosti z celého Slovenska, patria napríklad koledovanie s názvom *Dobrá Novina*, *Sviečka za nenarodené deti*, *Vypni telku* a *zapni seba* a množstvo iných. Na stretkách sa snažíme deťom ponúknuť niečo nové, nepoznané. Hráme sa spolu hry od výmyslu sveta, prebytočnú energiu si vybijeme tancom a spevom či športom. Pripravujeme tvorivé dielne, ale aj učíme deti modliť sa, pomáhať ostatným okolo seba, spoznávať samých seba. Ak Ťa niečo z tohto zaujalo, tak neváhaj a príď medzi nás. Budeme len rady. Zodpovedné za činnosť eRka v Markušovciach sú Anna Fukerová a Lenka Kočišová.

rodičia, na slovíčko ...

Začínajú školské povinnosti

Milí rodičia, starosti s vyplnením voľného času našich detí počas prázdnin pominuli, to však neznamená, že si vydýchnete. Školský rok prináša iné, možno niekedy zložitejšie situácie, ktoré musíme popri práci v domácnosti, popri zamestnaní riešiť pohotovo. Chceli by sme i správne, aby naše úsilie malo význam. Školské povinnosti mnohokrát nie sú len povinnosťami našich detí, ale často zaťažujú i nás, rodičov. Samozrejme, inak sa musíme postaviť k domácim úlohám prváčikov, inak štvrtákov a celkom inak deviatakov či stredoškolákov a nehovoriac už o vysokoškolákoch, ktorí už zväčša nepotrebujú naše rady, ale naše bankové účty. Mnohokrát my, rodičia, máme snahu pomôcť našim žiakom natoľko, že sa stávajú nesamostatnými a zvyknú si na pomoc mamy alebo ocka natoľko, že ak rodič z nejakých dôvodov absentuje pri domácej príprave, dieťa sa stáva bezradným a výsledky v škole sa výrazne zhoršia. Ako tomu predísť? Prváčik sa stretáva s novým prostredím v škole, novým režimom práce, s novou atmosférou, novou pani učiteľkou a je veľmi dôležité, aby mu rodič povzbudzovaním pomáhal prekonávať každú neistotu. Niektoré deti prvý ročník hravo zvládnu, iné sa musia veru riad-

ne natrápiť, aby pochopili a naučili sa všetko potrebné. V snahe pomôcť, iste nie je správne napísať úlohu za dieťa. Veľmi ľahko by to mohlo považovať za samozrejmosť. Rovnako je dobré, ak spočiatku chystáme učebnice spolu mama a dieťa pekne podľa rozvrhu. Neskôr však môžeme vyskúšať, či si dieťa chystá učebnice podľa rozvrhu samo, mama len dohliada na správnosť. No a ku koncu školského roka si už môže pomôcky chystať prváčik celkom sám, pričom nevylučujeme možnosť „náhodnej“ mamkinej kontroly. Je veľmi dôležitá pochvala za každý úspech, za každý pokrok, ktorý dieťa vykoná. Tešme sa spolu. Pochváľme ho i pred známymi či starými rodičmi, aby cítilo radosť zo svojich úspechov. To platí i vo vyšších triedach. Žiak či žiačka by sa mal postupne osamostatňovať i v učení podobným postupom, ako to bolo opísané pri chystaní školských potrieb. Iste, s učením to nejde až tak rýchlo, ako s pomôckami. Je však dobré, ak si už druháčik skúša písať úlohy sám, možno niekedy najprv na nečisto do cvičného zošita, niekedy možno pomôcť kontrolnými otázkami, ak dieťa nevie hneď zareagovať na danú úlohu. Veľmi nesprávne je, keď rovno nadiktujeme čo, kde a ako napísať. Možno je to pre rodiča jed-

noduchšie, no nepomôže tým dieťaťu rozmýšľať a takisto ho ukráti o radosť z vyriešenia problému. Rodič najlepšie vie vycítiť, kedy už dieťa pomoc pri písaní úloh nepotrebuje. Dieťa je šťastné, ak niečo zvládne samo, zvlášť, keď to vie oceniť i rodič. Zaiste sú dobré i občasné kontroly zošitov či vedomostí. Niekedy sa nám úlohy zdajú neúmerné veku dieťaťa, dieťa by ich iste samo nezvládlo, alebo si povieme: „Tak tomu, veru, ani ja nerozumiem“. Vtedy je možno namieste porozprávať sa s učiteľom, rozdiskutovať s inými rodičmi, či aj ich deti majú podobné problémy. V niektorých prípadoch možno vyhľadať pomoc psychológa. Je však dobré mať na mysli i to, že každé dieťa je výnimočný dar od Boha, každé má od narodenia iné danosti, iné prednosti. Preto nie je podstatné, aby to moje dieťa sa učilo najlepšie v triede, aby dosahovalo čo najlepšie výsledky v každej oblasti. Rodič pozná talenty svojho dieťaťa a je dobré, ak ich podporuje a pomáha rozvíjať. Ak však cítime, že je oblasť, ktorú dieťa stopercentne nezvláda, ba dokonca má k nej odpor, nie je potrebné nútiť ho do niečoho, čo je preňho nedosiahnuteľné. Stačí v takejto oblasti byť hoci aj priemerným. Ak rozvíjame skutočný talent dieťaťa, ľahko ním prekryje svoje vlastné medzery. Napríklad taký herec Tom Cruise nevie čítať, speváčka Lucie Bíla nepozná noty, Karel Gott je vyučený automechanik, no niekto v nich objavil talent, ktorý sa ďalej rozvíjal a dnes sú slávnici. Kto vie, čo raz bude z našich detí? Možno lekári, vedci, kňazi, inžinieri, možno dobrí herci, možno zruční stolári, automechanici, murári, vlúdne predavačky či poriadkumilovné upratovačky. Nie je dôležité, čím budú, dôležitejšie je, aby svoju prácu vykonávali s láskou a zodpovedne. Jedno dievčatko, na otázku dospelých, čím chce byť, keď vyrastie, odpovedalo: „Ja budem mamičkou“. Čo k tomu dodať?

Adriana Lazorová
Snímka: Peter Lazor

Ahoj dobráčikovia!

V našej farnosti to býva tak, že s krátkym časovým odstupom sú odpusty v našich kostoloch. V Lieskovanoch 15. augusta – Nanebovzatie Panny Márie, v Tepličke 8. septembra – Narodenie Panny Márie a v Markušovciach 29. septembra – Svätý Michal archanjel. Odpustová slávnosť sa koná v deň, keď sa slávi sviatok chrámu, alebo pamiatka svätca, ktorému je zasvätený chrám. Názov „odpusť“ súvisí s odpustkami, ktoré sa dajú v daný deň získať. Čo znamenajú odpustky? V múdrej knihe, ktorá mi pri tejto otázke pomohla, teda v Katechizme Katolíckej Cirkvi sa o odpustkoch píše dosť. V skratke sa dá povedať, že ak niekto zhreší, pripíše sa mu vina, ale aj následok za ňu, teda trest. Ak niekto spácha ťažký hriech, zaslúži si zaň večný trest - pekel. Ak ľahký, tak si zaslúži časný trest - očistec. Boh je však nekonečne milosrdný a dáva nám možnosť odpustenia hriechov vo sviatosti zmierenia. No aj vtedy, keď sa nám odpustí hriech, následok, teda trest, zostáva. Síce nie večný, ten sa odpúšťa spolu s hriechmi, ale časný. Ak chceme, aby sa nám odpustili aj časné tresty, na to slúžia odpustky. To si veľmi dobre uvedomovali ľudia v minulosti a neváhali pešo putovať na miesta, kde sa v nedeľu konali odpusty. Tak putovali kedysi i Marku-

šovčania do Tepličky, alebo naopak, putovali i na iné miesta, do Levoče, do Kluknavy, ku Kaplnke Sv. Trojice v Spišskej Novej Vsi ... Pri uvedomení si toľkého milosrdenstva, že účasťou na odpustovej svätej omši sa im odpustia i časné tresty neváhali sa i pri peších pútiach postiť, teda nenosievali plné vaky jedla a dobrôt, aby vládali putovať. Ktosi povedal, že pútnik má byť hladný, smädný a unavený. S pešími pútnikmi sa v dnešnej uponáhľanej dobe stretáme už ojedinele, ale predsa. No keď putujeme na odpustovú svätú

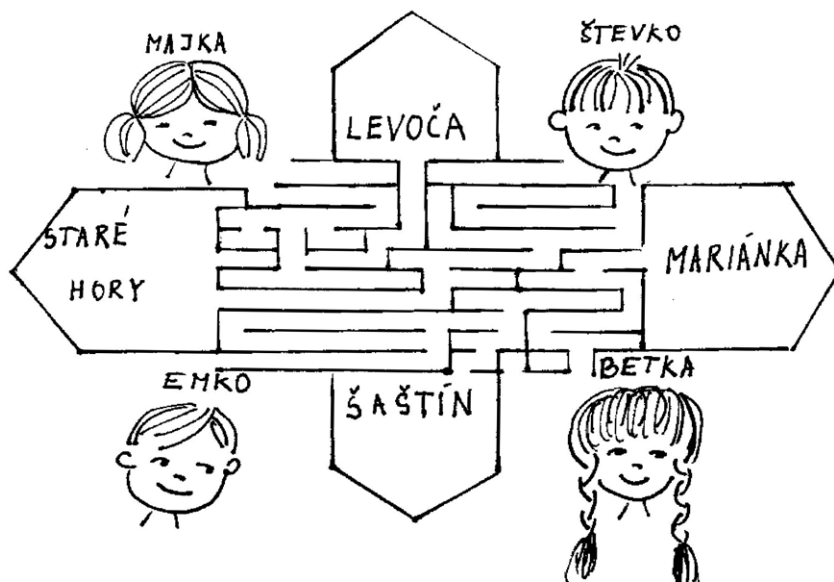
omšu kdekoľvek autom, alebo na bicykli či inak, aj vtedy môžeme získať plnomocné odpustky. Myslím, že sa oplatí vyspovedať a následne sa zúčastniť najprv hostiny v Božom chráme a potom možno odpustovej hostiny u známych, ktorí nás pozvali na slávnostný obed. Dozista nás bude hriať nielen teplá polievka, ale hlavne pocít, že sme sa zbavili i časných trestov.

Adriana a Peter Lazorovci
Snímka: Peter Lazor

Súťaž!

Kamaráti Majka, Betka, Emko a Števkó by chceli putovať na rôzne pútnické miesta na Slovensku. Pomôžte im nájsť cestu.

Napište nám, kde doputovali. Potešíme sa, ak nám tiež napíšete, aké pútnické miesta ste navštívili vy, naši dobráčikovia.

farský informátor

Vypratanie suterénu na fare 13.7.2009

Keďže po príchode na faru sme našli množstvo všelijakých vecí v suteréne, bolo potrebné dať to do poriadku, aj keď sa tam často nechodí, nechceli sme to nechať tak. Bolo toho veľmi veľa, a tak vďaka ochote mladých aj starších sa nám podarilo vyslobodiť tieto priestory a dať im nový formát. Nebolo to vôbec jednoduché. Museli sme všetky veci triediť podľa separačného poriadku, aby sa mohli vyviešť na skládku. Začali sme skoro ráno, aby auto s týmto nákladom mohlo odísť už pred obedom. Vďaka šikovnosti a organizačným schopnostiam mladých sa nám to podarilo v rekordnom čase. Váha nákladu bola 1500 kg. Za odvoz týchto vecí vďačíme rodákovi z Markušoviec Ambrózovi Pačnárovi. Mladí sa potom pustili do skrášenia fary vonku, vytrhaním starého živého plotu pred vchodom do fary a oslobodením jazierok od starej trávy a konárov. Nemôžeme opomenúť aj šikovnosť a zručnosť staršej generácie pod vedením pani Marty Kamenickej spolu s pani kostolníčkou a dvom ochotníčkam Marte Gatteringerovej a Márie Mrovčákovej. Všetkým patrí veľká vďačnosť a úprimné Pán Boh zaplať. Pri takýchto brigádach sa neskrášľuje len budova a okolie, ale aj spoločenstvo veriacich rôznej generácie a to je veľmi dôležité.

Vysluhovanie krstu vo svätej omši

Začiatkom augusta sme slávil po rokoch sviatosť krstu vo svätej omši vo farskom kostole v Markušovciach. Chceme zaviesť túto prax nielen vo farskom kostole, ale aj vo filiálnych kostoloch v Lieskovanoch a Tepličke. Vychádzame z praxe Cirkvi. Na zvýraznenie spojenia krstu s veľkonočným tajomstvom sa odporúča, aby sa krst vysluhoval v nedeľu, keď si Cirkev pripomína zmŕtvychvstanie Pána. A vo svätej omši, aby mohlo byť prítomné celé spoločenstvo veriacich a aby jasnejšie vynikal úzky

vzťah medzi krstom a Eucharistiou. Takéto slávenie má jasne ukázať, že krst je sviatosťou viery Cirkvi a že pokrstených pričleňuje k Božiemu ľudu. Rodičia preto nemajú vnímať krst svojho dieťaťa ako súkromnú udalosť svojej rodiny, ale ako slávnosť celého farského spoločenstva. Preto je potrebné, aby sa týmto skutočnostiam prispôsobili ako rodičia, tak aj krstní rodičia, lebo je to veľký deň pre ich dieťa a treba sa na to náležite pripraviť.

Strata úcty k svätým miestam

Posledný augustový týždeň násilím vstúpil do kostola v Lieskovanoch cez malé okno na toaile neznámy páchatel'. Nezistilo sa zmiznutie nijakých dôležitých vecí. Poškodený bol len radiátor pod oknom, cez ktorý preliezol do kostola. Bola realizovaná oprava a zabezpečenie okien. Je to veľmi smutné, že sa to stane práve na dedine. Nemôžeme sa tomu nečinne prizerať. Treba prebudiť v mladej generácii posvätnú úctu a bázeň k Božiemu chrámu, v ktorom sa stretávame so živým Bohom. Je to úlohou nielen kňaza, ale aj rodičov. Apelujem na svedomie páchatela, aby napravil spôsobenú škodu. Ak sa hanbí a má strach, môže urobiť tajné odškodnenie na fare.

Malá oprava na fare

Na konci augusta sa opravovali drevené piliere pred vchodom do fary, lebo už boli zo spodku prehnité. Bolo potrebné odpíliť prehnitú časť, urobiť betónový základ a konzoly, na ktoré sa položili drevené piliere. Za ochotne vykonanú prácu vďačíme p. Frankovi so synom, Matúšovi Reinerovi a Vladovi Macejovi. Teraz už náporu snehu budú bezpečne odolávať.

Detské a mládežnícke sväté omše

Začínajúcim školským rokom sme začali sväté omše za účasti detí a mládeže, pretože Boh nepatrí iba

do sveta dospelých, ale je rovnako prítomný v detskom a mládežníckom svete. Chceme byť zrozumiteľní a blízki ich mysli. Nielen sa k nim priblížiť, ale ukázať, že ony sú nádejou Cirkvi. Túžime naplniť želanie nášho Pána: „Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo.“

Blízka budúcnosť

V duchovnom živote je veľmi dôležité, aby veriaci mali správny postoj k sviatosťam a patrične ich využívali. Zvlášť ide o sviatosť pokánia a Eucharistiou. Sú jadrom duchovného života. Ako môže človek zvládať nápor života ak sa nenechá posilniť a viesť Kristom? Usporiadané vnútro človeka je predpokladom na kvalitné splnenie životných úloh. To si žiada časté sväté prijímanie. Aby nebolo svätokrádežné, alebo zo zvyku, chce to pravidelnú svätú spoveď. Netreba čakať na prvý piatok, ale treba ísť hneď, ak sa človek nachádza v hriechu. Lebo nevieme ani dňa ani hodiny. Preto sme obaja k dispozícii vyslúžiť sviatosť pokánia pol hodinu pred každou svätou omšou aj mimo prvého piatku. Chceme povzbudiť veriacich, aby si spoveď neodkladali priamo na prvý piatok, ale využili možnosť ísť skôr. Treba odstrániť zvyk spovedania sa po svätej omši. Pripomínam, že prvý piatok sa spája so svätou omšou a svätým prijímaním, nie so spoveďou.

redakcia

Podakovanie

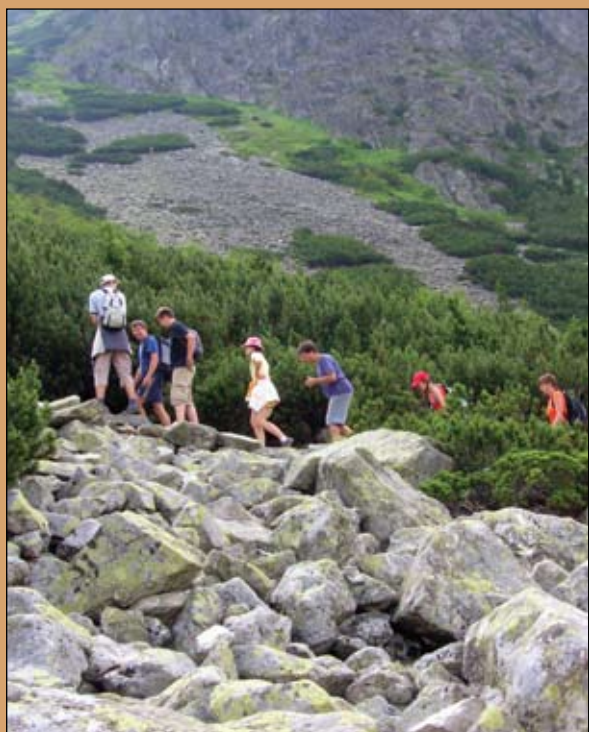
Chcem sa v mene svojom i v mene všetkých Tepličanov poďakovať pánu farárovi Ondrejovi Švančarovi za slávnostnú odpustovú svätú omšu 6. septembra 2009 i za jeho povzbudivé slová v kázni, ktoré by mali každého jedného z nás viesť k zamysleniu, ako zveladiť vieru v nás samých i v celej našej dedine.

Mária Koňaková

Založené 1999

Leto 2009 fotoobjektívom

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: Mgr. Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lýdia Bušovská a externisti. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková spolupráca: Texty neprešli jazykovou úpravou. Odborný konzultant: Mgr. Ondrej Švančara, Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk> Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

www.pokojadobro.sk